

med, hvad 3 ærede Medlemmer af Udvalget have foreslaaet — Embedet blive besat af Kongen uden Indstilling af Menigheden. Det, som maatte er det meest Særegne ved det Forslag, vi have tilladt os at stille, er, at det ikke er Kirkeministeren, der skal bestemme, hvilke 3 der skulle komme paa Valg; efter vor Mening stemmer det nemlig med det kongelige Prærogativ med Hensyn til Embeders Besættelse og ligeledes i flere Henseender med Bestaffenheden af det Forhold, hvorefter der er Tale, at de 3, som skulle komme paa Valg, betegnes ved en kongelig Resolution; thi hvis det var Kirkeministeren, der skulde betegne dem, vilde jo Kongens Virksomhed ved Besættelsen af Embedet indskrænke sig til at stadfæste den, der blev indstillet af Kirkeministeren. — Næsten Alle ere enige om at undtage fra Lovens Bestemmelse visse Embeder, nemlig Embederne som Præst ved Hof- og Slotskirken i Kjøbenhavn, ved Kirken i Citabellet Frederikshavn, Hospitaller og lignende Stiftelser, samt i Straffeanstalter og Arresthuse. Disse Undtagelser behøve vist neppe nogen nærmere Motivering. Endelig ere Alle enige om, at Loven paa Grund af de stedlige Forhold, der vilde gjøre flere Kæmpelser fornødne, ikke skal komme til Anvendelse paa Færøerne. — Jeg har nu tilladt mig at give en Oversigt over, hvorledes Sagen har stillet sig i Udvalget, og forbeholder mig, hvis der kommer Udtalelser, som gjøre yderligere Bemærkninger fornødne, da at fremkomme med disse.

Høgsbro: Den ærede Ordfører har nu givet en Fremstilling af de væsentlige Grundtræk i de forskjellige Forslag, som foreligge Thinget. Jeg skal tillade mig dertil at sige nogle Bemærkninger angaaende de Grunde, som have ledet os tre Medlemmer af Udvalget til at stille et særligt Forslag under Nr. 10. Vi have jo været fuldkommen enige med andre Medlemmer af Udvalget om, at der burde indrømmes Menighederne en større Deelagtighed i Valget af deres Præster end den, der siden Enevoldsmagtens Dage er bleven dem tildeelt; men vi have troet, at man ikke paa eengang kunde gaae saa vidt, som det oprindelige Forslag er gaaet, men at man burde vise et større

Hensyn deels til den usfuldkomne Tilstand, hvori vort Menighedslov for Dieblisset befinder sig, og deels til de mange Mænd, der have forberedt sig til og ere indtraadte i den præstelige Stilling, under Forhold, der ere saa forskjellige fra dem, der vilde fremkomme ved Indførelsen af saadanne Menighedsvalg af Præster. Der er jo navnlig eet Forhold, som gjør, at man nødvendigvis maa tage et noget videre Hensyn end blot det, hvilken Mand Menigheden maatte ønske, og maatte selv end det, hvilken Mand den bedst kunde være tjent med, nemlig Hensynet til den store Forskjel, der er mellem de enkelte Kald, hvoraf nogle give en meget rundelig og rigelig Løn, medens andre derimod kun give en meget tarvelig. Vi have ikke troet, at det kunde gaae an paa eengang, inden idetmindste dette Forhold var anderledes ordnet, at indføre en saa vidtgaaende Valgret som den, de ærede oprindelige Forslagsstillere have opstillet. Paa den anden Side have vi ogsaa troet at kunne gaae Noget videre, end den ærede Ordfører tilligemed et andet æret Medlem af Udvalget have meent at kunne gaae. Det Forslag, som disse to ærede Medlemmer have stillet, er i væsentlig Overensstemmelse med den Fremgangsmaade, der endnu for Tiden følges i Slesvig. Det har der vist sig, at en saadan Fremgangsmaade meget vel kan forenes med de forskjellige Lønningsbestemmelser for de forskjellige Kald, ganske saaledes som her i Kongeriget, og om end den Besættelse, som derved er fremkommen, ganske vist kan drage Misbrug med sig, saa ere de dog ikke større end de, der ogsaa nu kunne finde Sted ved Besættelsen af Præsteembeder her i Kongeriget. Men vi have troet at kunne gaae endnu et Skridt videre, saaledes at man gav Menighederne Leilighed til at udtale deres Ansættelse for Regjeringen, inden Valget fandt Sted, og at Regjeringen da skulde have Myndighed til, saafremt den kunde gaae ind paa en af de Mænd, som Menigheden havde foreslaaet, endelig at besætte Kaldet med ham. Det forekommer os naturligt, at man undgik denne Indstilling af tre og Valget mellem dem, naar det uden Saadant kunde komme til Enighed mellem Regjeringen og Menigheden. For at denne Indstilling fra Menighedens Side skulde